

Вълната отъ отстъпващи ни влачи цѣлъ часъ. Хиляди бѣглеци ни надминаватъ. Единиятъ коларъ избѣга. Следъ това и моятъ коларъ избѣга. Стигнахме единъ потокъ. Всички се трупача около моста, по който искаха да минатъ изведнажъ. Безредието е неопикуемо: моитѣ волове вървятъ право на потока. Азъ не мога да ги управлявамъ, скачамъ отъ колата, но късно, тя се обърна. И другитѣ коли постигна сжщата участь“.

Напраздно Хохвехтеръ молилъ офицери и войници да спасятъ багажа на своя генералъ. Никой не го слушалъ. Той купува единъ конь отъ единъ бѣглецъ и продължава бѣгството. Въ Сарай, гдето стига, не намира нищо друго, освенъ непрекъснатъ потокъ отъ бѣжанци. Продължава пътя си за Черкезкой. „Сега видѣхъ какво нѣщо сж ужаситѣ на войната. Предъ менъ единъ войникъ направи нѣщо като „салто мортале“ и падна мъртъвъ. Хвърляха на земята умиращитѣ, за да не стѣсняватъ живитѣ въ колата. Придошлиитѣ рѣкички стигаха до пояса. Навсѣкжде бѣжанци селяни викатъ и плачатъ. Това продължава часове“.

Махмудъ Мухтаръ паша на 30 тръгна за Сарай. Макарь и и да бѣ убеденъ, че до вечерта българитѣ нѣма да влѣзатъ въ Виза, не посмѣ да остане тамъ срѣдъ деморализиранитѣ тълпи отъ войници и замина за Сарай.

„По пътя, пише Махмудъ Мухтаръ паша, войскитѣ вървѣха въ безредие. Пехотинцитѣ буквално бѣха изтощени отъ гладъ и преумора и падаха въ калъта, откъдето не се вдигаха вече. Виковеѣ за помощъ на тия давеци се несчастници ечеха въ ушитѣ и разкъсваха сърдцата ни. Много орджия, ракли и др. коли бѣха затънали въ калъта и оставени или пъкъ при преминаване на тѣснини и мостове бѣха паднали въ рѣката и конетѣ се бѣха удавили. Селата, презъ които минахме, бѣха натѣпкани съ войници, които представяваха такава гледка, че никому не би минало презъ ума, че това сж войници, които толкова дни сж се сражавали победоносно“.

Кореспондентътъ на английския вестникъ „Таймсъ“, който е билъ въ армията на Махмудъ Мухтаръ паша, пише следното:

„Дори съ най-силни думи не съмъ способенъ да опиша въ какво хаотично състояние, въ каквъ безпорядкъ се намираха всичкитѣ части на разбитата турска армия. Въ този бой, който смѣло можемъ да сравнимъ съ боя при Мукденъ, цѣлата турска армия бѣше унищожена. Въ бѣсенъ бѣгъ се оттеглиха нейнитѣ печални останки назадъ къмъ Чаталджа. Българитѣ плениха 42 с.с. орджия, много знамена, 150 вагона провизии и 2800 пленници. Тази блѣскава, историческа победа българскиятъ народъ заплати съ 15,000 убити и ранени“.

На 20 октомврий, следъ завършването на голѣмото и крѣвопролитно сражение на линията Люле-Бургасъ—Бунаръ-Хисаръ, щаботъ на действащата армия реши да спре I и III армии на достигнатитѣ мѣста на полесражението, да даде почивка на войскитѣ и да се дочакатъ насоченитѣ къмъ тѣхъ подкрепления, следъ което да предприеме по-нататѣшни действия.

Съ оставане на достигнатитѣ мѣста армитѣ изгубиха всѣкаквъ досегъ съ отстъпващитѣ турски армии.